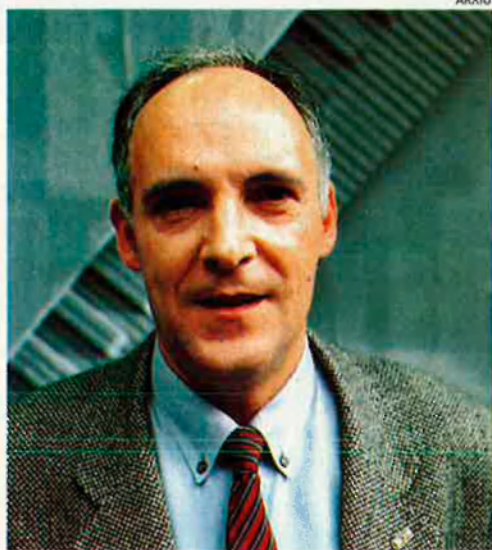

No vull que m'exp

"Quod erat demonstrandum", la dissidència xinesa i les notícies sobre els camps de treball forçats a la Xina d'ara no ens interessen gens, ni tampoc sembla que fos de cap interès una traducció de 'Vents amargs', el llibre de Wu sobre el sistema dels 'laogai', l'actual 'gulag' xinès."

Ramon Barnils.

Dilluns, 4. De sobte, tothom marxa amb els esquís, de cap a la neu, amb anoracs ben acolorits i ganes de tornar una mica bronzejats pel sol gelat. Ha arribat Nadal d'enguany i, una vegada més, ens ha agafat per sorpresa, capficats en la glòria i la servitud del treball de cada dia, de cada vegada més empesos per la definició de l'home com un animal de costums. Aquesta setmana farem ponts llarguissims, per veure una mica la neu a "Times Square", per un cap de setmana que pot ser de més bon preu a Nova York que a la Vall d'Aran. Un quart de milió de cotxes surt de Barcelona de cap a qualsevol paradís nevat, per retrobar-se a hotels de muntanya estibats de gent i a pistes d'esquís més freqüentades que la Rambla de Catalunya. No ho canvio per la ciutat en calma d'un migdia abandonat de dia de festa, un diumenge gris i fred, amb figures humanes embolicades d'abric, de camí cap a la vitalitat càlida del dinar en família, entre les fulles seques de la vorera, mentre passen una ambulànica amb sirena i una furgoneta familiar carregada amb un avet molt llarg que li surt per la finestra de darrere.

Dimarts, 5. Si arribés l'hora d'una república catalana independent, no veig ningú més apte que Ramon Barnils per posar-se al capdavant de la nova diplomàcia: és l'únic independentista que conec que sense mala intenció identificable a primera vista sigui capaç de portar una ampolla de tequila a un conegut que acaba de patir una crisi cardíaca. És així com el Barnils estrateg sobrevola les misèries

Helmut Kohl.

humanes a la vegada que el Barnils activista en fa fotografies simpàtiques, com els satèl·lits que filmen a distància els camps de blat de l'enemic. En part, suposo que és per això que Ramon Barnils és en el moment present una de les poques intel·ligències de l'independentisme català que encara sap que va existir la guerra freda. "ordenador, apaga't".

Dimecres, 6. "Vet aquí per on els sindicats francesos posaran fi al projecte de la moneda única europea. Si ets partidari de la ràpida integració de la Unió Europea, t'esvera imaginar com serien ara els resultats francesos d'un referèndum sobre Maastricht. Calcula, doncs, què dirà Aznar a Kohl quan sigui a la Moncloa, especialment si fos certa tota la hipòtesi sobre la trama alemanya pro-Solana a l'OTAN per fer una vegada més candidat Felipe González. Jo? No, m'ho crec. Crec que les coses sempre són més casuals, més —com t'ho diria?— més contingents. Bé, d'altra banda dono per fet que el nostre candidat finalment serà l'energètic Josep Borrel. Sí, ben bé en podríem dir època de vaques flaquies. La prova més contundent és veure dia a dia —gairebé gota a gota— com els periodistes que ens eren més fidels ara ens abandonen, de forma més aviat descarada. Tot sigui dit, possiblement eren els nous conversos o els més *parvenus*. Qui sap?, diu l'home que més bé parla "au dessus de la mêlée", un conceptualista pur de la política, ahir a l'àrea socialista-tarradellista, avui amb vocació transversal, roquista i maragallista, sempre barceloní,

quin res sobre el 'laogai'

Diana Spencer.

mai massa conscient que per guanyar unes eleccions fa falta acaramullar vots.

Dijous, 7. Les malifetes i els atacs de banyes de la princesa Diana no haurien de fer passar despercebuda l'edició d'una antologia de Shakespeare feta pel príncep de Gal·les. Segons un crític del *Financial Times*, és una antologia sense moltes sorpreses, ara que encara no sabem si la història del futur Carles III serà una comèdia o una tragèdia. Lady Di, de moment, vol ser ambaixadora: després d'un enamorament intensíssim que em va portar a viure gairebé quatre anys a prop de l'ombra del Palau de Kensington, ara em sento del tot a l'altre bàndol, encara que el príncep també faci una mica el *tonto* amb Camilla. La paranoia és de Diana i la corona ha de ser per Carles. En comú amb els lectors d'EL TEMPS –previsiblement poc monàrquics–, ens queda Shakespeare.

Divendres, 8. Harry Wu ha passat per Europa, però no per Madrid ni Barcelona. *Quod erat demonstrandum*, la dissidència xinesa i les notícies sobre els camps de treball forçats a la Xina d'ara no ens interessen gens, ni tampoc sembla que fos de cap interès una traducció de *Vents amargs*, el llibre de Wu sobre el sistema dels *laogai*, l'actual *gulag* xinès. la dissidència xinesa ha començat una campanya demanant que els ciutadans d'Occident no comprin joguines i llums de nadal fabricats a la Xina: és possible que provinquin de qualsevol reducte del *laogai*, els

Carles d'Anglaterra.

camps de treball forçat on hi ha milions de delinqüents comuns i tots els detinguts polítics necessitats de "reforma mental". Per Europa, Harry Wu ha dit que li fa sentir-se "insultat" la contínua discussió dels camps de concentració nazi i del *gulag* soviètic, amb una ignorància gairebé total del *laogai*. Suggerixo un adhesiu postcomunista: "No vull que m'expliquin res sobre el *laogai*". **Valentí Puig**